

Տ. ՅՈՎՀԱՆՆԷՍ ՔՆՆՅ. ՍԻՄՈՆԵԱՆ

1958 տարւոյ հետ, Դեկտ. 31ին, վախճանեցաւ նաեւ Բեթղեմի մի Ս. Ծննդեան վանքի ժամարար՝ Տ. Յովհաննէս Խաչակիր Քննյ. Սիմոնեանը, հասուն տարիքի մէջ: Տէր Հայրը ծնած է Վան 1885ին: Իր տարրական ուսմունքը ստացած է տեղւոյն ազգ. վարժարանը եւ ապա Համբարձում Երամեանի դպրոցը: 1909ին քահանայ ձեռնադրուած է Լիմ Անապատի մէջ, եւ ղրկուած է Մարմրտանք (Մոկաց աշխարհ)՝ քահանայագործելու: — 1915ին իր ժողովուրդով միասին գաղթած է Պարսկաստան ուրկէ հայրենիք վերադարձած՝ տարի մը վերջ, եւ ամենքի հետ նուիրուած վերակառուցողական աշխատանքի, որ սակայն կանգ առաւ Վանայ ժողովուրդի վերջնական գաղթով 1918ին: Տէր Հայրը նոյն տարին իր ժողովուրդով կը հասնի Պաքուպայ (Պաղտատ) ուր կը նուիրուի որբահաւաք գործին: 1921ին կը փոխադրուի Նահր-էլ-Օմար (Պասրա) որբերով միասին: Յաջորդ տարին 317 որբ-որբունիներով կը փոխադրուի Երուսաղէմ: 1924ին կը մեկնի Եթովպիա, իբրեւ Հոգեւոր Հայր, իր որբերէն կազմուած 40 հոգինոց նուագախումբով եւ կը վերադառնայ տարի մը յետոյ: 1925ին, Դուրեան Պատրիարք որբերու մէջ կատարած իր անձնդիր աշխատանքները կը վարձատրէ լանջախաչի տրուած թեմամբ: Որբանոցի ցրուելէն յետոյ, Տ. Յովհաննէս կը կատարէ ժամարարութեան պաշտօն՝ նախ Եափայի մէջ (1926 - 1936), եւ ապա վերջին թուականէս մինչեւ իր մահը՝ Բեթղեմի մի Ս. Ծննդեան վանքին մէջ:

Տ. Յովհաննէս Քննյ. եղած է ժամանակի եւ պարագաներու յարմարող մարդ եւ գործած է ամենայն նուիրումով. հասած է ամէն տեղ եւ գրեթէ ամէն գործի, յատկապէս որբերու Հայրութիւն ըրած իր շրջանին: Իր ժամարարութեանց ընթացքին եղաւ ճշդապահ, կարգապահ եւ իր գործին անխափան նուիրեալ պաշտօնեայ: Իր ետին կը ձգէ իր այրիացեալ երէցկնոջ հետ 5 մանչ եւ 2 աղջիկ զաւակներ:

Իր յուղարկաւորութիւնը տեղի ունեցաւ Յունուար 1ին, ի Ս. Յակոբ, եւ մարմինը ամփոփուեցաւ Չամթաղի գերեզմանոցի մէջ:

Տէր ի յոյս երեսաց իւրոց հանգուցէ զհոգի պաշտօնէի իւրոյ:

ԵՐԿՈՒ ԱՐԿԱԾԱՆԱՐ ՀԱՅ ՕՐԻՈՐԴՆԵՐ

Երուսաղէմի հայութիւնը ցնցուեցաւ ի լուր սրտաճմլիկ մահուան երկու երուսաղէմացի հայ օրիորդներու՝ Ֆիմի Մանտասեանի եւ Հռիփսիմէ Յովհաննէսեանի, որոնք ինն ուրիշ ճամբորդներու հետ զոհ գացին Յունուար 22ին, երբ այն օգանաւր՝ քրով կը ճամբորդէին Երուսաղէմէն Ամման, հետ կապածով մը խորտակուեցաւ Երկուքն ալ հիւրընկալի պաշտօն ունէին օգանաւային ընկերութեանց մօտ: Երկուքն ալ անուանիներ էին Ս. Աթոռոյ Ս. Թարգմանչաց վարժարանին: Ֆիմին 22 տարեկան էր, իսկ Հռիփսիմէն՝ 24: Իրենց կրպուած զապաղները բերուեցան Ամմանէն Յունուար 23ին: Հռիփսիմէին յուղարկաւորութիւնը տեղի ունեցաւ նոյն օրը, իսկ Ֆիմինը յաջորդ օրը՝ հեկայ բազմութեան մը ներկայութեամբ: Եկեղեցւոյ մէջ զամբանականը խօսեցաւ Տ. Շնորհք Եպս., իսկ գերեզմանին վրայ՝ Պր. Կ. Յակոբեան: Աստուածային մխիթարութիւն կը հայցենք վաղամեռիկ այս օրիորդներու ծնողաց եւ ընտանեկան պարագաներուն համար, եւ երկնային երանութիւն՝ իրենց մատաղ հոգիներուն: